

Quan potser no tocaria

Per no haver permès que m'empetitís massa quan el món em feia mal i por

Foto: haraldr

Per estalviar-me els sermons. Per ensenyar-me amb els fets. Per deixar que m'equivoqui. Per trucar-me deu segons després que pengés perquè sabies que no t'ho havia explicat tot. Per acceptar que sigui el que sóc: la que camina amb el cap alt i la que tremola a peu coix. Per no haver permès que m'empetitís massa quan el món em feia mal i por.

Per no haver-me dit que aquella amiga no era amiga. O que aquella feina no feia per a mi. Per haver-m'ho insinuat. Per no haver-me donat més del que necessitava. Per l'abric llarg amb caputxa que ara és meu. Per explicar-me què has fet avui. Per aconseguir que rigui de les bestieses que em preocupen.

Pel que has hagut de renunciar. Per no haver passat comptes. Per la teva mà, que ha fregat tants plats i ha curat tantes ferides, tocant-me la cara a poc a poc als sis i als vint-i-sis anys. Per dormir, aquell vespre, al meu costat. Per respirar amb mi. Per intuir-me d'una hora o dia o mes

Iluny. Per ser-hi fins i tot quan no hi ets. Per estimar-me sempre sense dir-m'ho gaire.

Gràcies per no haver-me exigit que t'agraís mai res. Per seguir fent-me de mare quan potser ja no tocaria.